

[Maigaard.]

dure på den anden side. Det er ikke givet, at de forestillinger, man hidtil har gjort sig i EF om hurtig og beslutsom optræden af stærke ministre, der ikke har vanskeligheder med deres parlamenter, kan holde, hvis vi skal sikre en demokratisk beslutningsmåde herhjemme. Skulle der opstå sådanne sammenstød mellem tidsfaktoren og den demokratiske procedure, så må efter vores mening hensynet til demokratiet, hensynet til, at folketinget kommer med ind i proceduren, gå forud for hurtig forhandlingseffektivitet.

Regeringen har ved en bestemt lejlighed vist, at den havde blik for forholdet mellem kravet til demokrati og tidspres. Det drejer sig om de forhandlinger, der blev ført i oktober af EF-landenes budget- og finansministre, hvor man med forbavsende hast fik et forslag op til antiinflatjonsbekæmpelse. Ved den lejlighed var regeringen utilfreds med de tidsmuligheder, der lå, og den sendte den 27. oktober 1972 en klageskrivelse, tør jeg kalde det, til Ministerrådets formand. I denne skrivelse, som i markedsudvalget har bilag 10, siger markedsministeren bl. a.:

„Med den korte tidsfrist anså disse danske myndigheder det ikke for muligt at tage stilling til de tanker, som er indeholdt i Kommissionens memorandum.“

Regeringen gør altså udtrykkelig opmærksom på tidsfaktoren, og regeringen siger videre:

„Den danske regering benytter lejligheden til at understrege betydningen af, at forslag til beslutninger, som kræver behandling af regering og de parlamentariske organer, kommer medlemslandene i hænde på et så tidligt tidspunkt, at der levnes dem rimelig tid til at overveje og træffe beslutning vedrørende de rejste spørgsmål i overensstemmelse med den i de enkelte lande gældende proceduremæssige praksis.“

Jeg er glad for, at regeringen ved en lejlighed har haft blik for denne problemstilling. Jeg tror, det er vigtigt, at vi alle har blik for den, og at vi alle fastholder, at når kravet om hurtig handling støder sammen med rimelige krav til en demokratisk procedure, så må demokratiet gå forud.

For et folketing, hvor en række medlem-

mer har hævdet, at vi skulle være det demokratiske vitamin i EF — og det kunne EF jo godt trænge til — skulle det vel ikke være så fantastisk, at en dansk minister sagde til sine kolleger i EF: tøv en bitte kende, jeg skal bruge 6 timer; jeg skal bruge 12 timer mere, jeg skal bruge 18 timer mere — hvad det nu kan blive — for at sikre mig behandlingen af denne sag i markedsudvalget og måske i partigrupperne. Jeg fremhæver ikke dette, fordi det er mit partis agt at drive filibuster på EF-spørgsmålene; jeg fremhæver det, fordi vi må være enige om ikke at lade den demokratiske fremgangsmåde løbe over ende af en tidkrævende maskine i Bruxelles.

På denne baggrund og for at sikre en procedure, som i fremtiden — fra dags dato — er tilfredsstillende, så må vi kræve, at følgende fremgangsmåde bliver anvendt ved folketingets behandling af EF-spørgsmålene: for det første må alle folketingets medlemmer informeres løbende om alle EF-sager. For det andet må EF-sagerne kunne rejses både i markedsudvalget og i de stående udvalg. For det tredje må der sikres en mulighed for, at de — som en konsekvens af mit andet punkt — kan drages frem og rejses i folketingssalen. For det fjerde må fremgangsmåden i spørgsmål, som enten regeringen eller folketinget føler væsentlige, være den, at regeringen gennem underretning i markedsudvalget sikrer sig, at der ikke er et parlamentarisk flertal mod beslutninger, som regeringen agter at tilslutte sig i Bruxelles. For det femte skal regeringen i de sager, som således kommer til behandling, forelægge et mundtligt forhandlingsmandat og i givet fald et skriftligt forhandlingsoplæg for markedsudvalget. For det sjette må det være sådan, at hvis forhandlingernes forløb afviger væsentligt fra forhandlingsoplægget, så skal ministrene vende hjem for på ny at drøfte spørgsmålet med markedsudvalget og søge et nyt mandat. Jeg vil gerne bede om, at regeringen bekræfter, at denne procedure vil blive fulgt i fremtiden.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi står over for en stor og vanskelig opgave, nemlig denne at passe EF-sagerne ind i folketingets arbejde, og det er derfor klart, at den procedure, vi fastlægger nu, må kunne revideres løbende i lyset af de erfaringer, vi gør under